

A 5474II



DZ. 15

**W numerze między innymi :**

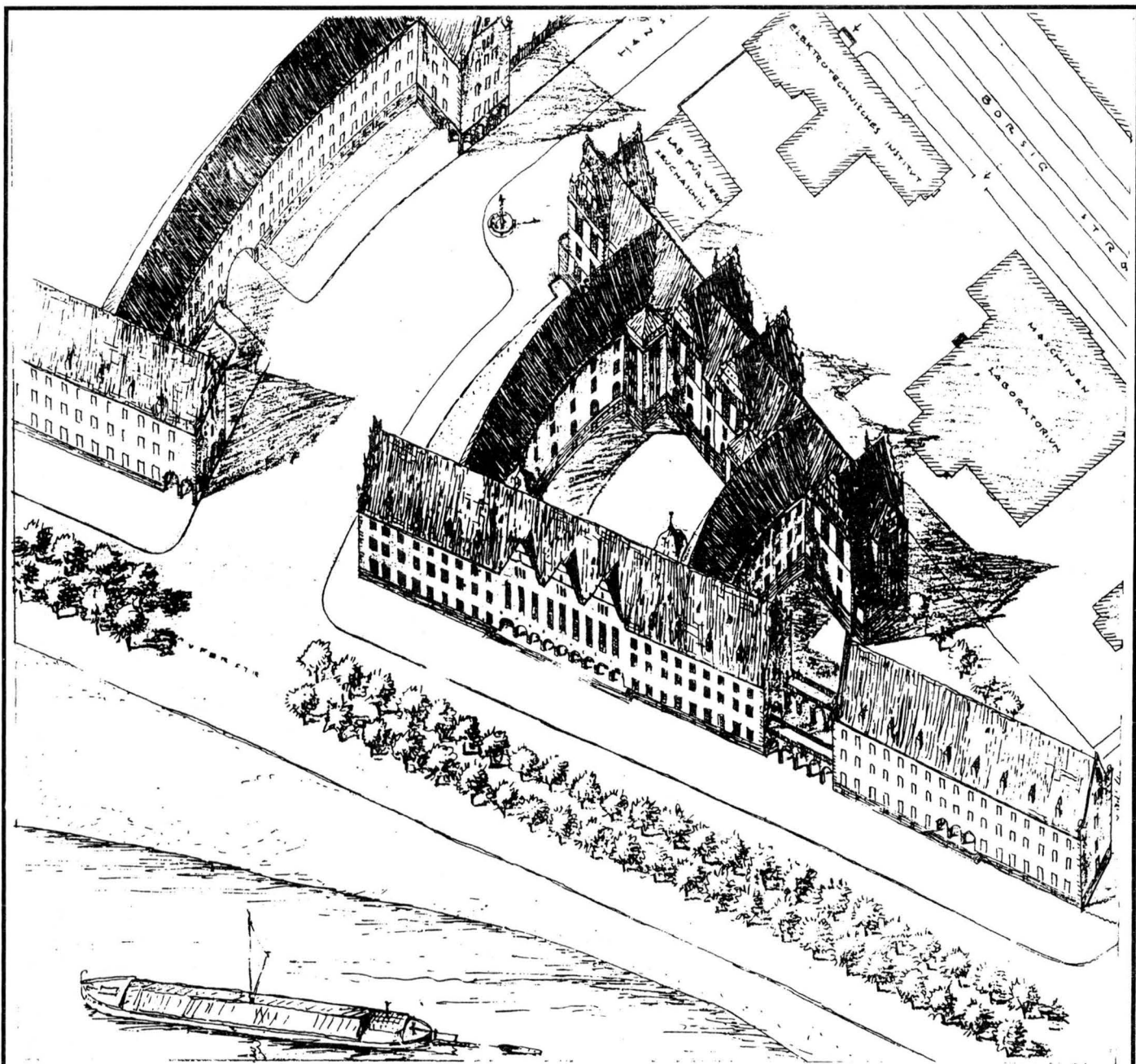
- |   |   |
|---|---|
| <input type="checkbox"/> <i>Brak pieniędzy na nagrody s. 3</i>    | <input type="checkbox"/> <i>Odkrywanie tajników logistyki s. 9</i>        |
| <input type="checkbox"/> <i>Konferencje, konferencje s. 3,6,7</i> | <input type="checkbox"/> <i>Zanim ukaze się Księga Jubileuszowa s. 10</i> |
| <input type="checkbox"/> <i>Wspomnienie o Zmarłych s. 4,5</i>     | <input type="checkbox"/> <i>Konkurs na exlibris s. 11</i>                 |

# Przyzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 56

16-30 września 1995



Tak miała wyglądać nasza uczelnia . I komu to przeszkadzało?  
Więcej szczegółów w Księdze Jubileuszowej 50-lecia Politechniki Wrocławskiej, która ukaze się wkrótce.

## R O Z M A I T O Ś C I

**NOWY ZARZĄD UCZELNIANY  
SAMORZĄDU STUDENCKIEGO**

W dniu 21 września, na poprzedzającym rozpoczęcie roku akademickiego 1995/96 zebraniu Kolegium Dziekanów, Prorektor ds. Nauczania, prof. Zdzisław Kremens uroczystie pożegnał czworo studentów pełniących w latach 1993-95 funkcje kierownicze w Zarządzie Konwentu Uczelnianego Samorządu Studenckiego:

Tadeusza Pastuszaka, przewodniczącego,

Macieja Małuszka, wiceprzewodniczącego,

Olę Ilnicką, członkinię Zarządu

Piotra Grobelnego, członka Zarządu.

Otrzymali oni listy z podziękowaniami i wyrazami uznania dla ich wkładu w rozwój samorządności studenckiej oraz, jako upominki, okazały wieczne pióra.

Równocześnie prof. Kremens przedstawił Kolegium Dziekanów obecny Zarząd KU SS, który będzie pełnił swe funkcje w roku akademickim 1995/96.

Są to:

Sylwester Stroiński, przewodniczący,  
Jerzy Komorowski, wiceprzewodniczący  
i członkowie Zarządu:

Jacek Bąbka, Dorota Kwiatkowska, Piotr Świątkowski.

*Andrzej Ostoja-Solecki*

**GAUDEAMUS IGITUR  
GDY REKTOREM JERZY STUHR**

4 października odbędzie się inauguracja roku akademickiego działających we Wrocławiu Wydziałów Zamiejscowych państwowej

Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. O godz. 14.00 w budynku PWST przy ul. Braniborskiej 59 wygłosi przemówienie inauguracyjne Rektor PWST prof. Jerzy Stuhr. Pani prorektor prof. Anna Twardowska przedstawi sprawozdanie z działalności Wydziałów Zamiejscowych za rok ak. 1994/95, a prof. Danuta Michałowska wygłosi wykład inauguracyjny pt. „Pieśń nad pieśniami - kłopoty aktora związane z interpretacją”. Odbędzie się oczywiście immatrykulacja. Wręczona zostanie także nagroda BENE MERITUS przyznana przez Komisję Kultury i Nauki Rady Miejskiej Wrocławia.

**INAUGURACJA NA UW**

Uroczysta inauguracja roku akademickiego na Uniwersytecie Wrocławskim odbędzie się 2 października. Po mszy Św. w Kościele Uniwersyteckim o godz. 8.00 odbędzie się właściwa uroczystość w Auli Leopoldyńskiej o godz. 11.00. Podczas niej będzie można usłyszeć sprawozdanie JM rektora prof. dra hab. Romana Dudy za rok 1994/95 i wykład inauguracyjny prof. dra hab. Jana Miodka „Polszczyzna we Wrocławiu po 50 latach”. Wręczone zostaną nagrody Ministra EN. Odbędzie się immatrykulacja studentów I roku, wystąpi przedstawiciel studentów.

Osoby zainteresowane muzyką informujemy, że o godz. 17.00 odbędzie się ponadto w Auli koncert Kwartetu Smyczkowego Dolnośląskiej Orkiestry Barokowej. W programie: Divertimento B-dur i F-dur W.A. Mozarta (KV 137 i 138) oraz „Die Kunst der Fuge” J.S. Bacha. Wykonawcy: Aureliusz Goliński (skrzypce), Ewa Golińska (skrzypce), Dymitr Olszewski (altówka) i Teresa Kamińska (wiolonczela).

**STYPENDIA**

1. Stypendia Ministerstwa Edukacji Narodowej na rok akademicki 1996/97

Pojawiła się nowa oferta stypendialna Ministerstwa Edukacji Narodowej na rok akademicki 1996/97. MEN proponuje studia, staże, misje naukowe, studia doktoranckie i staże habilitacyjne oraz wakacyjne kursy językowe w krajach Europy Zachodniej, Centralnej i Wschodniej, jak również w krajach azjatyckich. Stypendia te przeznaczone są głównie dla **pracowników uczelni wyższych**. Niektóre kraje oferują czasami stypendia dla **studentów ostatnich lat studiów i aktualnych absolwentów szkół wyższych**.

W czasie kwalifikacji preferowani będą kandydaci, których wyjazd:

- związany jest z realizacją konkretnych zadań naukowych,
- poparty zostanie opinią samodzielnego pracownika nauki (nie dotyczy profesorów), a wniosek zawierać będzie:
- wykaz osiągnięć za ostatnie 3 lata,
- informację o ośrodku i potwierdzenie przyjęcia kandydata,
- potwierdzenie znajomości języka obcego,
- w odniesieniu do studentów: średnią ocen i opinię dziekana wydziału.

**Termin zgłoszenia do MEN upływa 30 października 1995 r.**

2. Nowa oferta DAAD (Deutscher Akademischer Austauschdienst) na rok akademicki 1996/97

Dostępne są następujące rodzaje stypendiów:

- 10-miesięczne, na realizację studiów uzupełniających lub na pobyt badawczy na jednej z niemieckich uczelni lub w instytucie badawczym, limit wieku: 32 lata;
- krótkoterminowe, od 1 do 6 miesięcy, dla absolwentów szkół wyższych i młodych pracowników naukowych, limit wieku: 32 lata;
- 1-miesięczne wakacyjne kursy języka niemieckiego;
- 1-3 - miesięczne pobyty studyjne dla pracowników naukowych wszystkich specjalności ze stopniem naukowym doktora, zatrudnionych na uczelniach wyższych i w instytutach badawczych.

**Termin składania wniosków zgłoszeniowych upływa 10 listopada 1995 r.**

Blizsze informacje o stypendiach MEN i DAAD, jak również formularze zgłoszeniowe dostępne są w Biurze Grantów, bud. A-1, tel. 20-34-34.

**Uwaga! 2 października godziny rektorskie od 11.00 do 14.00**

REKTOR I SENAT  
POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ  
ZAPRASZAJĄ  
NA UROCZYŚĆ  
INAUGURACJI  
ROKU AKADEMICKIEGO  
1995/96

uroczystość odbędzie się  
2 października 1995 roku  
o godzinie 12.00

w Auli Politechniki Wrocławskiej

**Program uroczystości:**

- przemówienie inauguracyjne Rektora prof. dr hab. inż. Andrzeja Wiszniewskiego
- immatrykulacja studentów
- wykład inauguracyjny dra hab. inż. Ryszarda Czocha „Dzieje i tradycje Politechniki Wrocławskiej (1945-1995)”  
Uroczystość uświetniona będzie występem Chóru Politechniki Wrocławskiej pod dykcją Piotra Ferensowicza.

W związku z rozpoczynającym się  
NOWYM ROKIEM AKADEMICKIM  
1995/96  
serdecznie zapraszam na  
UROCZYŚĆ MSZĘ ŚW.

która będzie odprawiona w poniedziałek, 2 października 1995 r. przez J. Em. Henryka Gulbunowicza w Kościele Uniwersyteckim (pl. Uniwersytecki) o godz. 8.00 w intencji środowisk akademickich wrocławskich uczelni, pracowników naukowo-dydaktycznych, administracyjnych oraz studentów.

Homilię wygłosi ks. prof. dr hab. Ignacy Dec - rektor PFT we Wrocławiu.

Z głębokim szacunkiem  
ks. Tadeusz Reroń  
DIECEZJALNY

DUSZPASTERZ AKADEMICKI

Wrocław, 15 września 1995 r.



Ograniczenia finansowe dotkną najbardziej zasłużonych**Chudy fundusz nagród**

Trudna sytuacja finansowa uczelni polskich jest powszechnie znana. Niezadawalająca wysokość zarobków nikogo już nie dziwi. Nie wszyscy uświadamiają sobie jednak skutki wysokiego opodatkowania zysków uczelni.

Fundusz nagród powstaje jako 2% odpis od funduszu płac nauczycieli akademickich i 1% odpis od funduszu płac pracowników nie będących nauczycielami akademickimi. W minionych latach zasoby te były uzupełniane środkami pochodzącymi z zysków uczelni. Jednakże aktualne przepisy podatkowe sprawiają, że tak wykorzystane środki pochodzące z zysków byłyby obciążone 40-procentowym podatkiem. (Oprócz tego każdy nagrodzony płaci indywidualny podatek.) Z tego względu Senat PWr. wypowiedział się przeciwko przekazywaniu funduszy z zysku na fundusz nagród.

Pozostałe, ograniczone środki muszą być rozdysponowane tak, by uwzględnione zostały wcześniej przyjęte zobowiązania, do których należą nagrody Senatu i nagrody dla odchodzących na emeryturę.

Nagrody emerytalne były dotąd płacone z rezerwy rektora, ale jest ona tak mała, że wykorzystano już wszystkie środki przeznaczone dla osób nie będących nauczycielami akademickimi. Trochę lepsza byłaby sytuacja nauczycieli akademickich, gdyby nie... nagrody Ministra. Jest to nagroda znamieną tym, że przyznaje ją Minister EN, ale płaci wydział. Wysokość nagrody przekracza

często możliwości płatnicze wydziału, wymaga więc pomocy Uczelni.

Przedstawiona sytuacja finansowa nie pozwala w sumie na przyznanie wyższych nagród.

„Dotknie to wielu osób, które przez wiele lat pracując ofiarnie dla dobra uczelni mogły się spodziewać nagród I stopnia. „ - powiedział JM Rektor prof. Andrzej Wiszniewski. - „Niestety nikt z nagrodzonych w tym roku nie otrzyma tej najwyższej nagrody. Jest to bolesne i krzywdzące. Jest też szereg osób, które w minionym roku zasłużyły się bardzo dla Uczelni, a jednak nie dostaną nagród, mimo że odpowiednie wnioski zostały złożone. Osoby te otrzymają ode mnie listy z podziękowaniami za pracę i osiągnięcia. Z żalem jednak stwierdzam, że nie będę mógł dołączyć do listu nagrody.. Chciałbym przeprosić tych, których osiągnięcia nie zostaną nagrodzone lub będą nagrodzone niewystarczająco. Pragnę, żeby zrozumieli, że jest to podyktowane nie negatywną oceną czy jakimikolwiek zastrzeżeniami, ale zwyczajnym brakiem pieniędzy.”

Wszystko niestety wskazuje, że sytuacja przyszłym roku będzie jeszcze mniej optymistyczna. Jeżeli nie nastąpi jakaś nagła i zdecydowana zmiana, władze Uczelni nie będą dysponowały żadnymi oszczędnościami.

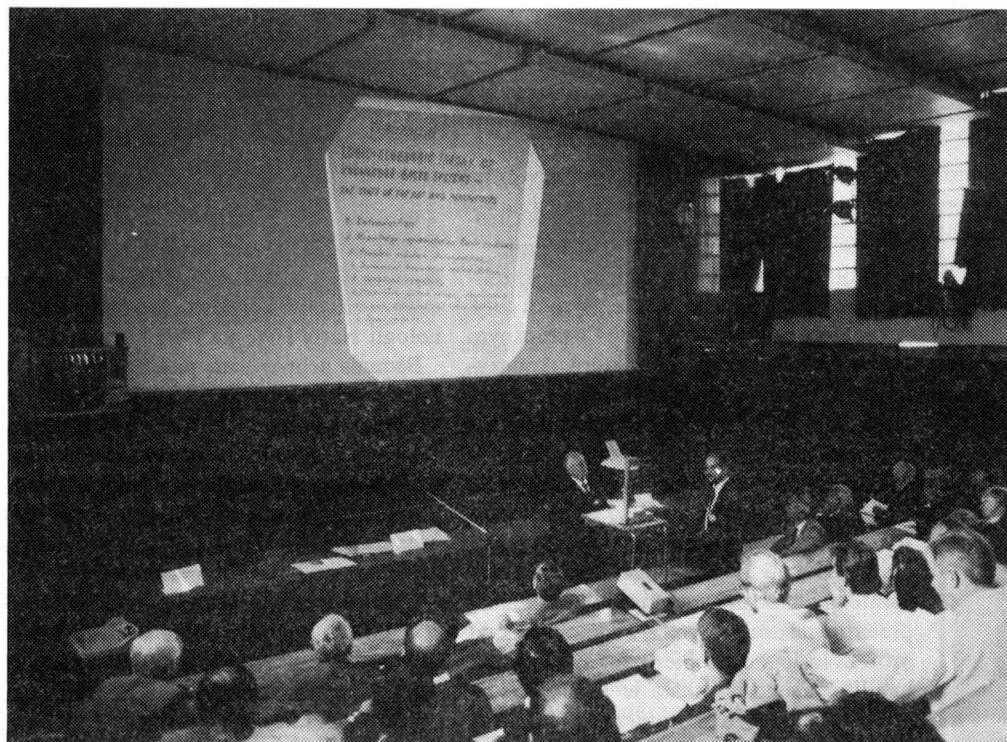
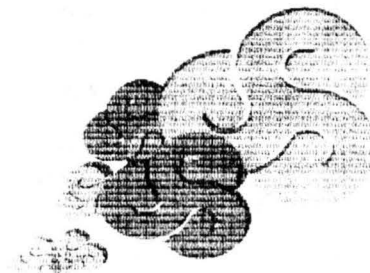
(mk)

## XII Międzynarodowa Konferencja Systems Science

zorganizowana przez Instytut Sterowania i Techniki Systemów PWr.

Współorganizator: Komitet Automatyki PAN.

Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego: prof. zw. dr hab. inż. Zdzisław Bubnicki



W dniach 12 do 15 września odbywała się międzynarodowa konferencja Systems Science. Jest ona organizowana cyklicznie, a miejscem spotkań są oprócz Politechniki Wrocławskiej prestiżowe ośrodki naukowe Anglii i USA. W tym roku przyjechało do Wrocławia ponad 300 specjalistów z 37 państw. Wygłoszono ponad 240 referatów dotyczących systemów komputerowych i ich zastosowań w zarządzaniu, medycynie, ekonomii i w wielu innych dziedzinach. Jednym z tematów były inteligentne komputery najnowszej generacji, które w oparciu o różne przesłanki są w stanie wyprowadzić wnioski. Można więc powiedzieć, że komputery nareszcie zaczynają myśleć.

(mk)

## Wspomnienie o profesor Zofii Skrowaczewskiej



pracowała z ówczesnym Prorektorem profesorem Edwardem Suchardą w zakresie prac organizacyjnych. Od października 1945 r. objęła stanowisko adiunkta w Katedrze Chemii Organicznej, w roku 1949 doktoryzowała się, w roku 1954 została docentem. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskała w roku 1967, a profesora zwyczajnego w roku 1975. W roku 1964 objęła kierownictwo Katedry Chemii Organicznej, a po reorganizacji Politechniki Wrocławskiej kierownictwo Zakładu w Instytucie Chemii Organicznej i Fizycznej, którą to funkcję pełniła do roku 1978. W roku 1979 przeszła na emeryturę, utrzymywała jednak przez kilka następnych lat ścisłe kontakty z młodszymi współpracownikami i wychowankami.

Prof. Zofia Skrowaczewska aktywnie uczestniczyła w życiu akademickim Politechniki Wrocławskiej i środowiska wrocławskiego będąc w latach 1955-59 prodziekanem Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wydziału Chemicznego, a przez jedną kadencję także Zastępcą Dyrektora Instytutu ds. Dydaktyki. Była redaktorem naczelnym Zeszytów Naukowych Politechniki Wrocławskiej i redaktorem Wiadomości Chemicznych. Była członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego i Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, a także komisji Mat.Fiz.Chem. Wrocławskiego Oddziału PAN i Rady Naukowej Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej. Prof. Zofia Skrowaczewska prowadziła aktywną działalność dydaktyczną wykładając chemię na Akademii Medycznej i Wydziale Inżynierii Sanitarnej, a także chemię organiczną na Wydziale Chemicznym PWr. Jej dwutomowy skrypt

„Chemia organiczna” był znanym i cenionym podręcznikiem akademickim.

Prof. Zofia Skrowaczewska aktywnie pracowała naukowo w obszarze chemii organicznej ze szczególnym uwzględnieniem azotowych związków heterocyklicznych będąc w tym zakresie znanym autorytetem. Stworzyła własną szkołę naukową w zakresie chemii pirydyny. Pięcioro z jej wychowanków uzyskało stopień naukowy profesora, a kilkanaście osób stopień doktora i doktora habilitowanego. Jej prace nad rozkładem gazu bojowego tabunu pomogły w odbudowie fabryki chemicznej noszącej obecnie nazwę „Rokita”, a studia nad melaminą odegrały rolę w rozwoju polskiego przemysłu wytwarzającego tworzywa sztuczne i żywice do impregnacji tkanin. Badania nad amidami kwasu fosforowego i rozszczepieniem wiązania fosfor – azot legły u podstaw rozwijającej się chemii organicznych związków fosforu. Działalność twórcza i akademicka prof. Zofii Skrowaczewskiej zyskała uznanie środowiska i przełożonych. Wyróżniono ją nadaniem Złotego Krzyża Zasługi i Orderu Odrodzenia Polski oraz innymi medalami, odznaczeniami i nagrodami. Jako osoba prawa, wierna chrześcijańskiemu ideałom, życzliwa dla ludzi i bezinteresowna cieszyła się dużym autorytetem i była wzorem godnym naśladowania. Jej skromność, dobroć serca i łagodność wobec otaczającego świata wzbudzała szacunek i sympatię. Taką pozostanie Ona na zawsze w naszych sercach i wdzięcznej pamięci.

Jacek Młochowski

W dniu 15 lipca 1995 roku zmarła prof. zw. dr inż. Zofia Skrowaczewska.

Profesor Zofia Skrowaczewska urodziła się w roku 1909 w Kamionce Strumiłowej w rodzinie urzędniczej. Szkołę podstawową i liceum humanistyczne ukończyła we Lwowie, a studia wyższe odbyła na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Pracowała tam od roku 1931, z przerwą w okresie wojennym, do kwietnia 1945 r. W czerwcu 1945 r. przybyła wraz z Grupą Kulturalno – Oświatową do Wrocławia i w okresie pionierskim pełniła opiekę nad kompleksem budynków obecnej Akademii Rolniczej. Od września 1945 r. rozpoczęła pracę na Politechnice Wrocławskiej, gdzie współ-

## Wspomnienie o profesor Bożenie Bujnowskiej



Prof. dr hab. inż. Bożena Bujnowska urodziła się 27 września 1938 r. w Wilnie.

Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończyła w Wolsztynie. W roku 1955 rozpoczęła studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej, które ukończyła w roku 1961. Po ukończeniu studiów pracowała w Zakładach Winiarskich, a następnie w laboratorium Państwowej Inspekcji Handlowej. W roku 1965 rozpoczęła studia doktoranckie na Wydziale Chemii PWr, których wynikiem była obrona pracy doktorskiej pt. „Z badań nad flotacją węgla kamiennych o różnym stopniu uwęglenia” przeprowadzona w 1969 r. Promotorem był prof. S. Jasięko. Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskała w 1986 roku na podstawie prac nad flotacją składników petrograficznych węgla kamiennych.

W roku 1991 została mianowana kierownikiem Zakładu Naukowego Chemii i Technologii Węgla, a w roku 1992 profesorem nadzwyczajnym w Instytucie Chemii i Technologii Nafty i Węgla PWr.

Badania prowadzone przez prof. Bożenę Bujanowską dotyczyły zagadnień fizykochemii węgla kamiennych, flotacji węgla i składników petrograficznych, kokсів formowanych, wpływu dodatków bitumicznych na proces koksowania i strukturę kokсів oraz procesu koksowania węgla ze szczególnym uwzględnieniem stanu plastycznego.

Była członkiem Towarzystwa Chemicznego, Towarzystwa Naukowego Societas Humboldtiana Polonorum, Sekretarzem Sekcji Chemii i Technologii Węgla PTCh.

Jest współautorką monografii „Chemia i fizyka węgla”, dwóch skryptów do ćwiczeń



z technologii paliw oraz 57 artykułów opublikowanych w liczących się czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Prace te są szeroko cytowane w kraju i zagranicą.

Rozwinięła szeroką współpracę z zagranicą: Niemcami, Hiszpanią, Anglią i Japonią. Pod jej kierunkiem wykonanych zostało 25 prac dyplomowych i praca doktorska.

Odeszła od nas w pełni sił twórczych mając bardzo interesujące plany prac badawczych i dydaktycznych. Była bardzo zdolna, pracowita i wyjątkowo systematyczna. Kochała swoją pracę. Ceniła bardzo współpracowników. Oddana rodzinie, bardzo życzliwa ludziom. W naszej pamięci pozostanie jako wybitny nauczyciel akademicki, bardzo dobra koleżanka i serdeczny Przyjaciel.

## Wspomnienie o profesorze Krzysztofie Skudlarskim



Profesor Krzysztof Skudlarski urodził się 24 września 1930 roku w Warszawie.

W czasie okupacji stracił oboje rodziców, a w Powstaniu Warszawskim najstarszego brata. Jako 14 letni chłopak, został wywieziony na roboty do Niemiec. W styczniu 1945 roku podczas ewakuacji przechodził pieszo przez Wrocław. Mijając budynki Politechniki, nie mógł przypuszczać, że z tym właśnie miejscem związany będzie przez 45 lat dorosłego życia.

Studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Wrocławskiej i tu pracował od

1954 roku jako asystent, a po doktoracie, w 1962 roku, jako adiunkt w Katedrze Chemii Nieorganicznej, kierowanej przez Profesora Włodzimierza Trzebiatowskiego. Pierwsze prace badawcze dotyczyły kinetyki i mechanizmu reakcji w fazie stałej, w wysokich temperaturach. Po doktoracie odbył staż na Wolnym Uniwersytecie Brukselskim, gdzie zapoznał się z nową unikalną techniką badawczą wysokotemperaturową spektrometrią mas połączoną z metodą Knudseną efuzji par.

W kilka lat po powrocie, po żmudnej przebudowie standartowego radzieckiego spektrometru mas uruchomił pierwszą w Polsce aparaturę, za pomocą której przez wiele lat prowadzono badania termodynamiki związków nieorganicznych i ich układów. Był nieprzerwanie do 1995 roku, kierownikiem Pracowni Wysokotemperaturowej Spektrometrii Mas w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich. Stworzył na Politechnice podstawy dziedziny naukowej, która z czasem okazała się niezwykle efektywnym sposobem badania wielu termodynamicznych właściwości substancji a także znalazła szerokie zastosowania w nowoczesnym przemyśle. Metoda ta pozwala na określenie jakościowe i ilościowe składu fazy gazowej w stanie równowagi z fazą skondensowaną, (na przykład w parach nad cyjankiem miedzi (I) można było stwierdzić obecność aż sześciu polimerów, od monomeru do heksameru i określić ich cząstkowe prężności par). Metoda wysokotemperaturowej spektrometrii mas znalazła szczególne zastosowanie w badaniach termodynamiki układów metali, ich halogenków oraz tlenków w wysokich temperaturach. W wielu przypadkach stanowi ona jedyną metodę pełnego określenia właściwości tych układów, co z kolei umożliwia prognozowanie składu i właściwości ważnych dla praktyki materiałów jak stopy metali, ceramiki, stopy halogenków metali. Dotyczy to między innymi reaktywności składników tych układów z otoczeniem, właściwości korozyjnych w wysokich temperaturach, zmiany składu chemicznego wskutek odparowania bardziej lotnych składników oraz zjawiska transportu chemicznego materii poprzez fazę gazową.

Profesor Skudlarski habilitował się w roku 1973, a rok później otrzymał stanowisko docenta. W roku 1987 otrzymał tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1993 profesora zwyczajnego. Jest autorem lub współautorem 62 prac naukowych publikowanych głównie w liczących się czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Wypromował cztery prace doktorskie. Był znanym i cenionym specjalistą w swojej dziedzinie.

O znaczeniu badań zainicjowanych i prowadzonych przez Profesora Skudlarskiego świadczą jego szerokie kontakty z czołowymi ośrodkami zagranicznymi zajmującymi się wysokotemperaturową spektrometrią mas. Zespół kontynuuje od dziewięciu lat

współpracę z Laboratorium Termodynamiki renomowanego Centrum Naukowego w Juelich (RFN). Członkowie zespołu odbyli staże naukowe w Niemczech, Rosji i Stanach Zjednoczonych, a gośćmi Pracowni byli uznani naukowcy z tych krajów. Nowoczesność stosowanej metody badawczej i niezwykła rzetelność prac wykonywanych pod kierunkiem Profesora gwarantowała Jego Pracowni środki na badania w postaci umów i grantów nawet w trudnych dla Uczelni czasach. Ma ona dziś trwałą pozycję w środowisku i perspektywę rozwoju.

Był bardzo cierpliwym, ale wymagającym nauczycielem i współpracownikiem swoich wychowanków. Niezwykle poważnie traktował obowiązek stworzenia im optymalnych warunków rozwoju naukowego. Cenił samodzielnność, którą szybko uzyskiwali, traktując ją w każdym przypadku jako jeden ze swoich sukcesów zawodowych.

Brał aktywny udział w procesie dydaktycznym na Wydziale Chemicznym prowadząc zajęcia z chemii nieorganicznej, chemii analitycznej, spektrometrii mas i mikroskopii elektronowej. Był współautorem i edytorem 5 skryptów uczeniowych, które miały łącznie 10 wydań. Napisane wspólnie z dr Ireną Barycką "Podstawy chemii" wydawane były wielokrotnie przez Wydawnictwo Politechniki i PWN, w łącznym nakładzie przekraczającym 20 tysięcy egzemplarzy.

W latach 1984–1987 był Zastępcą Dyrektora Instytutu d/s Dydaktycznych. Przez 10 lat był redaktorem Wydawnictw Naukowych Instytutu (1973–1984). Znany był z niezwyklej dbałości o precyzję formułowanych pojęć i niezwyklej sumiennosci w stosowaniu poprawnej terminologii naukowej. Zorganizował i przez 11 lat prowadził Środowiskowe Laboratorium Mikroskopii Elektronowej (1974–1984).

Czynnie uczestniczył w pracach Polskiego Towarzystwa Chemicznego. W latach 1981–1990 był członkiem Sekcji Chemii Nieorganicznej Komisji Nomenklaturowej Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Był współautorem ostatniej wersji tej terminologii w języku polskim.

Prowadził aktywny tryb życia, żeglował, jeździł na nartach, uprawiał różne formy turystyki.

Profesor Krzysztof Skudlarski był przede wszystkim człowiekiem prawym, o niezłomnej postawie moralnej i dużej wrażliwości społecznej. Wymagał, przede wszystkim od siebie, przestrzegania norm etycznych i był wzorem postawy życiowej. Często prosił go o arbitraż w trudnych sprawach. Był człowiekiem skromnym, wyrozumiałym, bardzo kochającym rodzinę. Dla swoich bliskich, przyjaciół i tych, którzy go tylko znali był niekwestionowanym autorytetem naukowym i moralnym.

Zmarł nagle 14 lipca 1995 roku.

Jan Kapata  
Miroslaw Müller

# Po Zjeździe Fizyków

Zakończył się Zjazd Fizyków Polskich, podczas którego wiadać było na korytarzach i w salach Politechniki tłumy ludzi w różnym wieku, często całe klasy szkolne.

Jak stwierdził przewodniczący Komitetu Programowego prof. Zygmunt M. Galasiewicz, zamierzeniem organizatorów było zrealizowanie wyjątkowej imprezy, która miała uświetnić 50-lecie Nauki Polskiej we Wrocławiu i 75-lecie PTF. Zjazd miał pełnić też zwykłą funkcję, jaką jest unifikacja środowiska, które składa się zarówno z pracowników naukowych, jak nauczycieli, a także uczniów.

Uczniowie nabrali nawyku uczęszczania na wykłady, jakie organizuje się co tydzień z myślą o nich. Toteż potrzebne były wykłady na bardzo aktualne tematy, zwłaszcza dotyczące dynamicznie rozwijających się dziedzin.

Trwałym efektem Zjazdu jest książka „Fizyka Wrocławska 1945-1995” będąca opracowaniem dorobku środowiska wrocławskiego w okresie powojennym. Pisali je przedstawiciele poszczególnych instytutów, dzięki czemu uzyskano pełny obraz prac.

Wybory do władz Polskiego Towarzystwa Fizycznego, które miały miejsce podczas Zjazdu przyniosły niewielkie zmiany. Prof. Józef Szudy z Torunia zastąpił w Zarządzie Głównym prof. Jerzego Niewodniczańskiego z Krakowa. Cieszy nas, że Wrocław ma tam też przedstawicielkę w osobie pani prof. Ewy Dobierzewskiej - Mozrzyimas (Politechnika Wrocławska). Ponadto w Komisji Rewizyjnej jest prof. Stanisław Przystalski z Katedry Fizyki i Biofizyki AR. Następny Zjazd odbędzie się za dwa lata w Katowicach.

Prof. Ewa Dobierzewska - Mozrzyimas podkreśla rolę integracyjną Zjazdu. „Obecnie, w epoce daleko idącej specjalizacji, reprezentanci poszczególnych wąskich dziedzin fizyki często mówią hermetycznym, niezrozumiałym dla innych językiem. Zjazd jest okazją, by przedstawić poglądowo rezultaty badań zarówno fizykom, jak osobom nie należącym do środowiska. Obecna rewolucja techniczna ma swoje źródło w badaniach podstawowych z fizyki. Zapoznanie się z ich wynikami pozwala młodym ludziom stojącym u progu decyzji zawodowych zrozumieć, jak ciekawe są te badania.”

Dr Krystyna Żukowska: „Wielu ludzi nie związanych zawo-

dowo z fizyką przychodziło, żeby przypomnieć sobie czasy, gdy uczestniczyli w zajęciach z fizyki. To było bardzo miłe.”

Przychylnie opinie o organizacji zjazdu wynikają z dużego trudu organizatorów, ich sprawnego działania i podkreślonej przez prof. Lucjana Jacaka życzliwości władz Uczelni, które sprzyjały od początku organizacji Zjazdu. Na otwarciu obecny był JM Rektor, a także wszyscy Prorektorzy i pani Dyrektor Gabinetu Rektora, co podnosiło rangę wydarzenia.

A było to rzeczywiście wydarzenie, a zarazem wyraz uznania dla aspiracji polskich fizyków i ich pracy. Dobre tradycje przedwojenne jak i dość dobre traktowanie nauk ścisłych w minionych 50 latach pozwoliły na osiągnięcie poziomu stwarzającego dobrą podstawę dla nauk stosowanych. Paradoksalnie czasy komercjalizacji stały się trudną próbą. Obecną troską środowiska jest kryzys pokoleniowy. Nawet na sali zjazdowej dawał się zauważyć brak młodych kadr. Decyduje o tym zapewne aktualny wzorzec kariery postrzeganej obecnie głównie w kategoriach sukcesu materialnego. Fizyk, zwłaszcza fizyk teoretyk nie ma tu zbyt dużych możliwości.

„A jednak... dla goszczących na Zjeździe młodych ludzi nie jest to odstrasające. - mówi prof. L. Jacak. - Porywa ich romantyzm badań, poszukiwania odpowiedzi na pytania o zagadnienia relatywistyczne czy kosmiczne. Najlepszym dowodem jest ogromna liczba obecnych na wykładzie prof. Aleksandra Wolszczana. Siedzieli na podłodze, między rzędami. To wskazuje, że nie wszyscy są nastawieni komercyjnie. Może to być zapowiedzią pewnego przełomu.

Obraz nowego, nadchodzącego świata można było odczytać z bardzo atrakcyjnego, także dla niespecjalistów, wykładu Klausa von Klitzinga. Mówił on o problemach technologicznych, ale w sposób, który może pobudzić wyobraźnię ludzi o różnym stopniu przygotowania. samo odkrycie Klitzinga związane z kwantowym efektem Halla jest istotne zwłaszcza w tym znaczeniu, że zapoczątkowało całą serię odkryć, które zmieniają obraz mikroelektroniki.”

„Podobnie zastosowanie nadprzewodnictwa do technologii na wielką skalę będzie równie znaczące jak niegdyś wprowadzenie maszyny parowej czy silnika spalinowego. Już dziś srebrny prze-

wód „nafaszerowany” nadprzewodnikiem pracującym w temperaturach azotowych kosztuje tylko \$6/mb.” - podkreśla prof. J. Czerwonko.

„Zaproszeni na Zjazd nobliści nie byli wybrani przypadkowo. - mówi prof. L. Jacak. - „Przewodnictwo wysokotemperaturowe i kwantowy efekt Halla to kamienie milowe współczesnej fizyki ośrodków skondensowanych. Te problemy dominują we współczesnej fizyce, a dzięki możliwościom praktycznych zastosowań stwarzają szansę na przeobrażenie świata. Łatwo sobie wyobrazić, co by się stało, gdyby przewodnictwo wysokotemperaturowe zostało przesunięte w zakres temperatur pokojowych. Podobnie zupełnie nowa fizyka drzemie w mikroświecie, w strukturach nanometrowych.

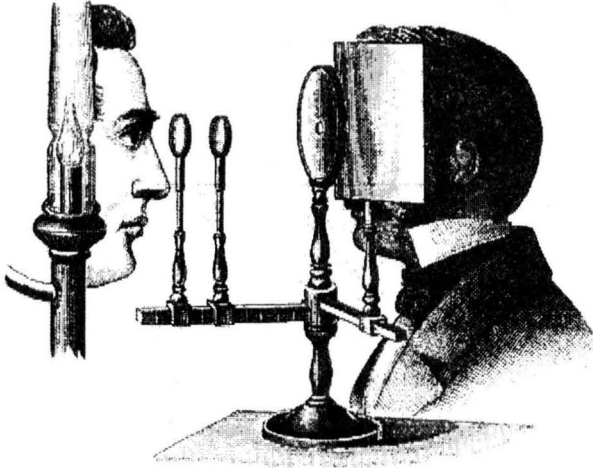
Niezmiernie ważna była też dla nas obecność profesora Aleksandra Wolszczana: Polak, który otrzymał nagrodę Nobla, doceniony przez mass-media i środowiska naukowe, członek rzeczywisty PAN. Wyróżnił się bardzo odważnym odkryciem nie potwierdzonym bezpośrednio, a wprowadzonym z analizy sygnału pulsara. Wy-





niki tych badań mogą być podważone (niektórzy nie zgadzają się z tezą), ale sama odwaga koncepcji kieruje nas ku zupełnie nowym wizjom świata. Skoro są inne planety, jest może inne życie.

Fakt, że wszyscy wybitni naukowcy krajowi i zagraniczni, do których zwrócono się o udział w wykładach, odpowiedzieli pozytywnie i że potraktowali to zaproszenie prestiżowo, jest powodem do satysfakcji.”



### Zjazd Absolwentów Wydziału Mechanicznego

## NIE MAJĄ POWODU DO KOMPLEKSÓW

W dniach 22 i 23 września odbywał się Zjazd Absolwentów Wydziału Mechanicznego wszystkich roczników zorganizowany z okazji 50-lecia Wydziału. Spotkanie to miało też na celu prezentację dorobku Wydziału. Na zjazd zgłosiło się około 500 osób, zwłaszcza wcześniejszych roczników.

„Początek wypadł wspaniale” - stwierdził Dziekan Jan Koch - „Na rozpoczynającej zjazd Mszy Św. kościół był pełen ludzi. Pod pomnikiem obecnych było więcej niż 200 osób.”

Doc. Antoni Dziama i prof. Henryk Hawrylak niedawno uczestniczyli w zjeździe I rocznika Politechniki Wrocławskiej. Tam byli wśród swoich kolegów - studentów. Tutaj występują raczej w roli nauczycieli spotykających się z wychowankami.

„Niektórzy wyglądają rewelacyjnie, inni trochę mniej, ale to spotkanie przypomni nam wiele miłych chwil, a także smutnych. Nasze studia przypadły na lata 1953 - 1959. Ale w tym okresie był też rok 1956.” - mówi dr Elżbieta Dobiejewska.

Wśród obecnych jest też doc. Bogusław Bałaziński, który rozpoczął studia w 1949 r. na Wydziale Lotniczym. Po rozwiązaniu tego wydziału znalazł się z częścią kolegów na Wydziale Mechanicznym.

Na uroczystości przybyli liczni goście z kraju i zagranicy. Odczytano też wiele listów gratulacyjnych. W prezydium zasiadali oprócz JM Rektora i obecnego dziekana także dziekani z poprzednich lat: prof.dr hab.inż. Zdzisław Gabryszewski, prof.dr inż. Stefan Stryczek, prof.zw. dr inż. Hilary Gumienny i prof.zw. dr hab. inż. Henryk Hawrylak, a także dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego prof. Jerzy Stańda. Ze względu na stan zdrowia nieobecny był członek Komitetu Honorowego Zjazdu prof. zw. dr inż. Marek Zakrzewski.

Prof. zw.dr hab.inż. Jan Koch przedstawił ciekawy referat nt. „50 lat Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej”, który

przedstawimy Czytelnikom w późniejszym teminie.

Popołudniowa sesja obejmowała wykłady: profesora dr hab. inż. Wacława Kasprzaka „Główne nurty rozwoju mechaniki technicznej w ośrodku wrocławskim”, profesora dr inż. Stefana Stryczka „Historia, stan obecny i przyszłość maszyn dźwigowych” oraz prof. dr inż. Henryka Żebrowskiego „Kierunki rozwoju technologii mechanicznej”.

W dniu 23 września odbyła się prezentacja dorobku instytutów wydziałowych. Umożliwiono absolwentom zwiedzenie laboratoriów, a także zaprezentowano prace naukowe i możliwości badawcze Wydziału.

Program Zjazdu przewidywał oczywiście wieczorne spotkanie towarzyskie, które było okazją do licznych wspomnień. Zauważono, że trudno znaleźć na świecie miejsce, gdzie nie byłoby absolwentów Wydziału Mechanicznego PW. A jak powiedział w powitalnym wystąpieniu JM Rektor prof. Andrzej Wiszniewski, okazuje się, że nie mają oni powodu do kompleksów. Politechnika Wrocławska daje bowiem pierwszorzędną wykształcenie. Kadra 11 tysięcy inżynierów mechaników, którzy opuścili mury Uczelni w ciągu 50 lat to ogromny majątek społeczny. Wezwał też absolwentów, by pamiętali o Uczelni, wspierali ją w miarę swoich możliwości - czy to osobiście, czy jako reprezentanci przemysłu, w którym pracują. Politechnika chce doskonalić swój system kształcenia, gdyż mieniająca się rzeczywistość wymaga położenia nacisku na wiedzę ekonomiczną, komunikację społeczną, języki. Pomoc absolwentów może mieć tu istotne znaczenie.

Życzymy Wydziałowi Mechanicznemu dalszego rozwoju, a jego kadry dotrwania w dobrym zdrowiu do jubileuszu 100-lecia.

## Jak uczyć języków?

W dniach 20-21 września odbywała się w murach Politechniki Wrocławskiej VIII Konferencja Naukowo - Dydaktyczna „Nauczanie języków obcych w szkole wyższej”, której organizatorem było Studium Nauki Języków Obcych PW.

Ponad sto osób wysłuchało wystąpienia JM Rektora PW. zatytułowanego „Jak rozmawiać z cudzoziemcami”.

Jak stwierdziła pani dyrektor Studium, dr Romualda Kuźmińska, głównym celem spotkania była dyskusja o tym, jak wygląda nauka języków obcych w szkołach wyższych wszystkich rodzajów, nie tylko technicznych, gdyż obecnie odeszło się w nauczaniu języków obcych od języka specjalności.

W pierwszym dniu przedmiotem dyskusji było przede wszystkim ankietywanie służące nawiązaniu partnerskiego kontaktu między nauczycielem i studentem. Obecnie często operuje się pojęciem partnerskiej pedagogiki. Sprawom tym było też poświęcone wystąpienie dr R. Kuźmińskiej, która postuluje przełamywanie nauczycielskiego konserwatyizmu i dążenie do układu partnerskiego.

Druga grupa problemów obejmuje nauczanie przy pomocy nowoczesnych środków technicznych (sprzęt komputerowy, multimedia wkraczające szeroko do dydaktyki języków obcych).

Kolejna kategoria zagadnień to organizacja dydaktyki. Odpowiedź na pytania jak i w jakich warunkach prowadzi się zajęcia ma przyczynić się do określenia sposobu najbardziej skutecznych metod dydaktycznych.

Czwarta dziedzina zagadnień dotyczy metodyki nauczania.

Drugi dzień miał charakter warsztatowy. Pomieszczenia SNJO były miejscem licznych prezentacji: pokazów książek dydaktycznych różnych firm, głównie angielskich, systemów multimedialnych, oprogramowania do nauki języków na CD-ROMach. Odbywały się też sesje tematyczne z wykładami zaproszonych gości poświęconych problemom nauki poszczególnych języków.

Duże zainteresowanie wzbudziło wykonane na Politechnice Wrocławskiej oprogramowanie umożliwiające studentowi samodzielne ćwiczenia przy komputerze, a także sprzęt pokazany przez firmy zagraniczne.

## III Spotkanie Redaktorów Czasopism Akademickich

W dniach 13 - 15 września odbyło się III Spotkanie Redaktorów Czasopism Akademickich. W Polsce jest około pięćdziesięciu uczelni posiadających własne pisma. Charakter tych wydawnictw jest dość zróżnicowany. Niektóre wychodzą nieregularnie, większość - co miesiąc. Niektóre są płatne. Różnią się szatą graficzną, objętością, zakresem poruszanej problematyki i wielkością kadry redakcyjnej. Łączy je zainteresowanie dla problemów szkolnictwa wyższego i potrzeb pracowników uczelni.

Uczestnicy zjazdu byli gośćmi Politechniki Wrocławskiej, Akademii Rolniczej, Akademii Wychowania Fizycznego i Uniwersytetu Wrocławskiego. Mieli okazję poznać Rektorów lub Prorektorów każdej z uczelni, zwiedzić Centrum Informatyczne, gdzie mogli zobaczyć „Pryzmat” w sieci, spotkać się z dyrektorką Oficyny Wydawniczej PWr. panią Marią Łyko, członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego dr Ludomirem Jankowskim, wysłuchać wykładu profesora Jana Miodka na temat języka prasy akademickiej i prelekcji red. Piotra Bielawskiego będącej próbą oceny niektórych czasopism.

Prof. Jan Miodek zwrócił uwagę, że mówi się „na Politechnice” i „na uczelni”, a nie „w Politechnice”, „w uczelni”, a także „w Auli Leopoldinie” lub „w Auli Leopoldyńskiej” a nie „w Auli Leopoldina” oraz „unikalny” raczej niż „unikatowy”. Krytykował też nadużywanie wielokropków i cudzysłówów. Ogólnie jednak chwalił poziom pism.

Wielu uczestników spotkania skorzystało ze spotkania z JM Rektorem prof. Andrzejem Wiszniewskim i uzyskało jego autograf w kupionych egzemplarzach jego książki „Jak przekonująco mówić i przemawiać”.

Ciekawe było spotkanie z JM Rektorem AWF w pięknym hotelu „Olimpia” mieszczącym się na Stadionie Olimpijskim (warto zwiedzić!). Dyskutowano tam o granicach swobody wypowiedzi prasy akademickiej.

Po dwóch dniach obrad nastąpiła część mniej oficjalna: wyjazd do ośrodka szkoleniowego AWFw Ziębicach ze zwiedzaniem Kotliny Kłodzkiej. Łało jak z cebry i tylko siła charakteru uczestników sprawiła, że dotrwali do momentu wieczornego spotkania z przedstawicielami lokalnych samorządów, tj. sześciu gmin turystycznych. Zaprezentowano wiele interesujących inicjatyw, jakie podjęli radni i burmistrzowie Polanicy, Dusznik, Kłodzka, Radkowa, Szczytnej i Lewina Kłodzkiego w celu turystycznego ożywienia tych terenów. I tym razem sprawdziła się zasada „Myśl globalnie, działaj lokalnie”.

Kierując się tą właśnie zasadą większość uczestników zjazdu podpisała uchwałę, którą zamieszczamy poniżej.

Następne spotkanie odbędzie się przypuszczalnie za rok w Lublinie.

(mk)

### Uchwała

Uczestnicy III Spotkania Redakcji Czasopism Akademickich zebrani we Wrocławiu w dniach 13-15 września 1995 roku uważają, że niezbędnym warunkiem skutecznej wymiany poglądów na temat środowiska akademickiego jest istnienie ogólnopolskiego pisma zajmującego się tą problematyką.

Cenimy sobie rolę, jaką w okresie trwającej reformy nauki i szkolnictwa wyższego odgrywa dwutygodnik „Forum Akademickie”. Jako jedyne tego typu pismo w kraju reprezentując przy tym wysoki poziom merytoryczny i edytorski służy ono społeczności akademickiej i przyczynia się do sprawnego przepływu informacji, formułowania opinii oraz pełniejszej integracji środowiska.

Sądzymy, że dorobek i doświadczenie redakcji „Forum Akademickiego” zasługują na finansowe wsparcie umożliwiające dalsze funkcjonowanie pisma.

Wrocław, 14.09.1995 r.

(23 podpisy uczestników III Spotkania Redaktorów Czasopism Akademickich)



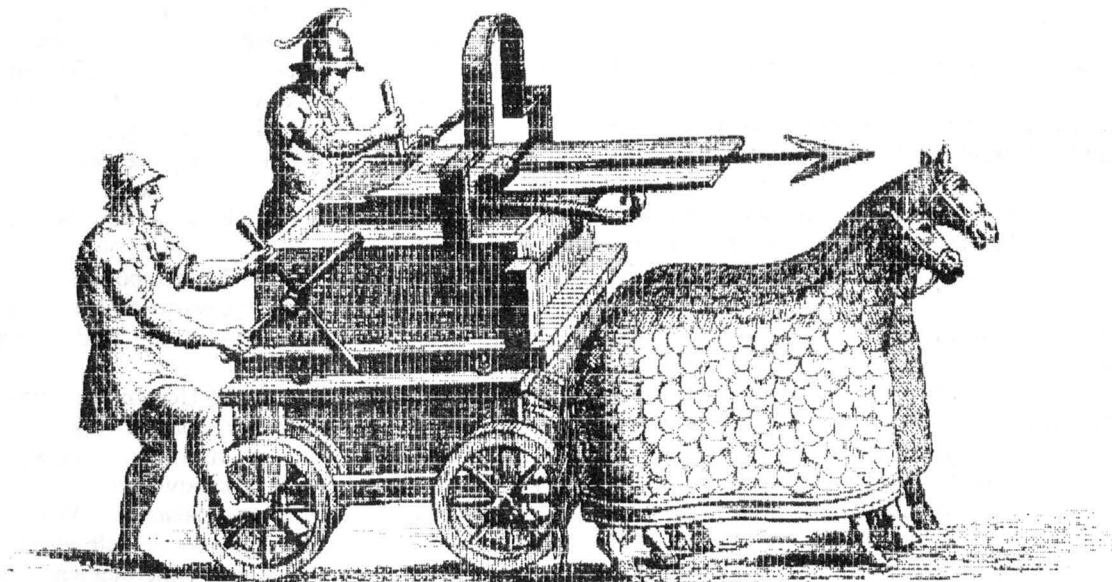


Podsumowanie projektu JEP

## LOGISTYKA

Międzynarodowe sympozjum „Problemy edukacyjne i badawcze współczesnej logistyki” odbyło się 12 lipca 1995 na Wydz. Mechanicznym PWr. Stanowiło podsumowanie projektu JEP-03238 pt. „Aufbau der Logistikbildung in Polen” (Tworzenie podstaw kształcenia w zakresie logistyki w Polsce). Projekt ten, finansowany w latach 1992–95 przez Komisję Wspólnoty Europejskiej EC Tempus Office w Brukseli objął trzech partnerów zachodnioeuropejskich i dwóch polskich:

- Universität Stuttgart, Institut für Fördertechnik – główny koordynator programu Prof. Dr.-Ing. H.J. Roos,
- Technische Universiteit Delft w holandii, Fakulteit der Werbo-uwkunde en Maritime Techniek – Prof. Dr M. van Holst, Prof. Dr J.M. Evers,
- Chalmers University of Technology w Göteborgu, Dept. of Transportation and Logistics – Prof. Dr L. Sjöstedt,
- Politechnika Warszawska, Instytut Maszyn Roboczych Ciężkich – prof. zw.drhab.inż. S. Oziemski,



- Politechnika Wrocławska, Instytut konstrukcji i Eksploatacji Maszyn – prof.dr hab.inż. Z. Korzeń.

Do zorganizowania tej współpracy przyczyniły się wcześniejsze kontakty Wydziału z Uniwersytetem Stuttgarckim.

Realizowany program pozostawał w związku z innymi projektami realizowanymi na Politechnice Wrocławskiej. Były to:

- projekt JEP-1005 „Wspieranie kształcenia w zakresie automatyki i robotyki” (Inst. Maszyn i Automatykacji, koordynator: prof. zw. dr hab. inż. Jan Koch),
- projekt JEP-2011 „Doskonalenie nauczania w dziedzinie technologii automatyzacji i sterowania – IMPACT” (Inst. Organizacji i Zarządzania, koordynator: dr inż. Jacek Rudnicki).

– Obecnie logistyka to kluczowe, interdyscyplinarne narzędzie funkcjonujące na styku techniki, informatyki i zarządzania, integrujące przepływ materiałów i informacji w celu wzrostu produktywności przedsiębiorstw oraz ich konkurencyjności na rynku – definiuje tę dziedzinę **prof. dr hab. inż. Zbigniew Korzeń**. – Nie można ograniczyć się przy rozpatrywaniu produkcji do ujęcia obiektowego czy ściśle procesowego. Obecnie na świecie stosuje się podejście systemowe. Np. projektowanie maszyn wymaga odpowiedzi na pytanie po co, dla kogo to robimy, w związku z czym, z jakimi doraźnymi i dalekosiędnymi celami przystępujemy

do projektowania.

W ostatnich 5–10 latach we wszystkich instytutach i katedrach, które zajmowały się teorią konstrukcji i eksploatacji maszyn powstały grupy robocze zajmujące się logistyką techniczną, tzn. zagadnienia przepływu materiałów zostały powiązane z zagadnieniami przepływu informacji dla celów optymalizacji czy wzrostu produktywności przedsiębiorstw.

Za naszą zachodnią granicą uważa się, że współczesny inżynier, poza szeroką dawką wiedzy specjalistycznej, np. teorii konstrukcji czy technologii budowy maszyn, musi mieć dosyć szerokie przygotowanie z dziedziny organizacji, musi rozumieć pewne uwarunkowania informacyjne, które występują na styku techniki i otoczenia. Musi uwzględniać uwarunkowania kapitałowe determinujące możliwości realizacji przyjętego programu. Ktoś, kto obecnie buduje maszynę, musi mieć świadomość, z kim będzie współpracował, jak spożytkuje współczesny poziom informacji technicznej, za pomocą jakiego aparatu będzie operował i jak pozyska kapitał.

Elementy takiego podejścia są znane od początków działalności ludzkiej. Rozwój tej wiedzy wynikał z potrzeby sprawnego organizowania zaplecza armii: przemieszczania sprzętu, ludzi, zaopatrzenia, przekazywania informacji o drodze itd. Środowiska tech-

niczne zroszczyły potrzebę takiego przygotowania struktur przemysłowych i produkcyjnych, które stają się coraz bardziej złożone i poddane silnej konkurencji. Oparto się na infrastrukturze przepływu informacji i kapitału. Dochodzą do tego przepływy materiałów (zaopatrzenia, produkcji, dystrybucji).

Partnerzy zachodni dali nam pełną informację o założeniach i technikach kształcenia w dziedzinie logistyki. towarzyszy temu wymiana młodej kadry: doktorantów i asystentów. Program był podzielony na tzw. „program profesorski” i „program asystencki”. Nie dotyczył studentów, gdyż wypracowywano dopiero koncepcję kształcenia.

31 sierpnia zakończył się 3-letni okres realizacji programu. Opracowano program wykładów, ćwiczeń i zajęć laboratoryjnych wchodzących do programów na kierunkach Budownictwo i Eksploatacja Maszyn oraz Automatyka i Robotyka. Zapewne w przyszłości będzie to kierunek dyplomowania na Wydziale Mechanicznym.

Można się też spodziewać, że w przyszłości wiele wydziałów będzie zainteresowanych wprowadzeniem tego przedmiotu do programów kształcenia swoich studentów. Dzięki projektowi JEP-03238 możemy być pewni, że będzie to kształcenie nawiązujące do najbardziej aktualnych trendów europejskich w tym zakresie.

(mk)

## Jubileusz zbliża się

Dzień 15 listopada, dzień pierwszego wykładu na Politechnice w 1945 r., jest od 1984 roku obchodzony jako Święto Politechniki. W tym roku będzie to jubileusz 50-lecia Politechniki Wrocławskiej. W przeddzień tego jubileuszu rozpocznie się międzynarodowe Forum Akademickie, a półwiecze dziejów naszej Uczelni będzie przedstawione w *Księdze Jubileuszowej 50-lecia Politechniki Wrocławskiej*, która wtedy właśnie powinna się ukazać. Nim to nastąpi, przedstawiamy fragmenty tekstów otwierających *Księgę Jubileuszową*.

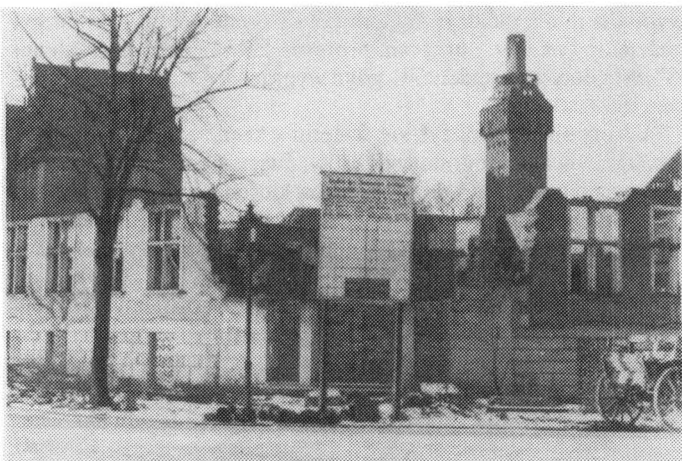
Listopad dwukrotnie wpisał się znacząco w dzieje uczelni technicznej Wrocławia.

Dnia 29 listopada 1910 roku nastąpiło uroczyste otwarcie niemieckiej politechniki - Königliche Technische Hochschule Breslau. Po 35 latach, 15 listopada 1945 roku, pierwszy polski wykład wygłoszony przez prof. Kazimierza Idaszewskiego dla studentów Oddziału Elektrotechnicznego na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym, rozpoczął polską historię Politechniki Wrocławskiej.

To, czym obecnie jest Politechnika Wrocławska, w znacznym stopniu zawdzięczamy tym, którzy ją w roku 1945 tworzyli, profesorom i absolwentom Politechniki Lwowskiej. Ale to, że Politechnika Wrocławska mogła powstać już w 1945 roku zawdzięczamy też i temu, że w przedwojennym Wrocławiu istniała Technische Hochschule, której mury - dosłownie mury, bo dachów i okien po oblężeniu „Festung Breslau” na ogół nie było - urządzenia i wyposażenie, w różnym stopniu zniszczone i zdekompletowane, stanowiły materialną podstawę i ważki argument przemawiający za utworzeniem politechniki we Wrocławiu.

Tak więc spuścizna materialna po Technische Hochschule i dorobek intelektualny uczonych Politechniki Lwowskiej złożyły się na powstanie Politechniki Wrocławskiej w 1945 roku i jej ukształtowanie w następnych latach. Z tych powodów w rocznicę 50-lecia powstania Politechniki Wrocławskiej pamiętamy

*Jakież to skrzyżowanie przedstawia zdjęcie z kolekcji prof. Jelonka?*



nie tylko o minionym w ubiegłym roku 150-leciu Politechniki Lwowskiej, ale chcemy także przybliżyć 35 lat istnienia Technische Hochschule we Wrocławiu, w 85 rocznicę jej otwarcia.

Zadanie to spełnia *Księga jubileuszowa 50-lecia Politechniki Wrocławskiej*. Jest to opowieść o Politechnice Wrocławskiej, która przekształcała się z niedużej uczelni pozostającej we wspólnocie z Uniwersytetem w samodzielną, należącą do czołówki polskich uczelni technicznych, opowieść oddająca klimat okresu pionierskiego oraz przybliżająca dzieje Politechniki Lwowskiej i Technische Hochschule we Wrocławiu, z których dorobku wyrosła, opowieść zwracająca uwagę na te szczególne lata minionego 50-lecia, w których dokonywały się zmiany istotne dla dalszych losów Uczelni. Należą do nich pierwsze lata powojenne, lata 1949-1951, w których Politechnika uzyskuje samodzielność, rok 1968/69 - okres wielkiej przemiany strukturalnej, rok 1981 - czas pierwszych wolnych wyborów władz Uczelni ale i wprowadzenia stanu wojennego, wreszcie przełom lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, w którym tworzone podstawy uczelni samorządnej i dokonano zmian, prowadzących ewolucyjnie do struktury wydziałowej.

Nie mogło w tej opowieści zabraknąć opisu postaw i działań społeczności uczelnianej w latach walki o Polskę wolną i suwerenną - od 1956 roku poprzez rok 1968, lata siedemdziesiąte do wieloletniego konspiracyjnego oporu przeciw komunistycznej władzy po wprowadzeniu stanu wojennego. Ten nurt działalności studentów i pracowników Politechniki Wrocławskiej wpisuje się w tradycje Politechniki Lwowskiej, której uczeni i studenci mogą się szczycić nie tylko osiągnięciami naukowymi i dydaktycznymi, ale również heroizmem walki o sprawy Ojczyzny, tak dobitnie ukazany w latach 1918-1920 i we wrześniu 1939 roku.

*Księga jubileuszowa* przybliży więc półwiecze dziejów Politechniki Wrocławskiej i ukazuje wartości akademickie, społeczne i narodowe, którym nasza politechniczna społeczność pozostała wierna.

Rokiem akademickim 1995/96 Uczelnia zaczyna drugie półwiecze służby nauce i młodzieży. 2 października 1995 roku ponad 14 tysięcy młodych ludzi, w tym około 5 tysięcy studentów I roku, będzie kontynuowało tę niepowtarzalną przygodę intelektualną jaką są studia na 11 wydziałach we Wrocławiu oraz w filiach w Jeleniej Górze, Legnicy i w Wałbrzychu.

Wielu z tych młodych ludzi podejmie zapewne pracę w Uczelni, w której uzyskają wykształcenie, a w przyszłości przejmie od nas zadania rozwoju nauki i kształcenia kolejnych pokoleń studentów. Koniec ich działalności zawodowej zbiegnie się ze stuleciem Politechniki. Od nich będzie więc zależało, jaka będzie Politechnika Wrocławska A.D. 2045.

Chcemy im już dziś zaszczepić wartości, które przejęliśmy od naszych poprzedników, przede wszystkim od uczonych Politechniki Lwowskiej, budujących przed pięćdziesięciu laty zręby naszej Uczelni. **Te wartości to praca dla Uczelni i środowiska akademickiego oraz troska o sprawy Ojczyzny i gotowość służenia jej w latach pokoju i w czasach zagrożenia.**

Osoby dociekliwe, które zadadzą sobie trud rozwiązania zagadki, co przedstawia zdjęcie zamieszczone obok, mogą nadsyłać odpowiedzi na adres redakcji do 15 października.

Wśród autorów prawidłowych odpowiedzi rozlosujemy nagrody, z których główną będzie uśmiech dra hab. Ryszarda Czocho, jednego z twórców *Księgi Jubileuszowej*.

Redakcja



# Biały Dunajec po raz dwunasty

## List z obozu

Tegoroczny, dwunasty już z kolei obóz adaptacyjny dla studentów pierwszego roku, zorganizowany przez wrocławskie duszpasterstwa akademickie w Białym Dunajcu u podnóża Tatr, w dniach 31.VIII–14.IX, upłynął pod znakiem złej pogody w górach i tradycyjnie wspaniałej atmosfery wśród uczestników. W tym samym czasie różne organizacje studenckie (np. AIESEC) urządzają swoje obozy adaptacyjne, jednak ten jest szczególny. Ma najdłuższą tradycję i nieco inny charakter. Celem jego jest nie tylko zapoznanie „pierwszoroczniaków” ze zwyczajami i życiem studenckim, ale również (a może przede wszystkim) pokazanie w praktyce, czym jest duszpasterstwo akademickie i jak można znaleźć tam miejsce dla siebie. Czas wypełniały wycieczki górskie prowadzone w małych grupach przez doświadczonych „turystycznych”, codzienne Msze Św., modlitwy, wieczorki przy gitarze, dyskusje i rozmowy. Studenci mieli więc czas, aby poznać się i zaprzyjaźnić jeszcze przed rozpoczęciem ćwiczeń i wykładów w uczelniach, oraz ... znakomicie wypocząć, by po rozpoczęciu roku akademickiego włączyć się do pracy w duszpasterstwach.

Piotrek

## List do obozowiczów

Obóz Adaptacyjny  
Wrocławskiego  
Duszpasterstwa Akademickiego  
ul. Jana Pawła II 341a  
34-425 Biały Dunajec  
(u P. Józefa Cudzicha)

Wrocław 1.09.95 r.

Drodzy Przyjaciele!

Bardzo chciałem przyjechać na Wasz obóz, aby choć jeden dzień pochodzić z Wami po Tatrach, które znam od 47 lat i kocham nad wyraz. Niestety, muszę z tych planów zrezygnować i tylko tym listem powiedzieć, że bardzo tego żałuję. Ale chcę też Wam wszystkim, stojącym u progu wielkiej przygody życiowej, jaką są studia, życzyć powodzenia, radości i spełnienia tych planów, z jakimi wchodzić na Uczelnię. Nie zmarnujcie tych lat, które powinniście w przyszłości wspominać jako najpiękniejszy okres w życiu. Wykorzystajcie do maksimum możliwości zdobycia wiedzy, ale to jeszcze mało. Postarajcie się, by ten okres pozwolił Wam w pełni uczestniczyć w życiu społeczności studenckiej. I pamiętajcie: pełnia życia, to życie nie tylko dla siebie, ale też dla innych. Niech Wam w tym pomogą starsi koledzy, niech Wam towarzyszą Duszpasterze Akademicy, niech na Waszej drodze – a szczególnie na zakrętach tej drogi – zawsze znajdzie się ktoś dobry i mądry.

A teraz, podczas pobytu w Tatrach, życzę Wam tej radości, jaką daje widok mgieł kotłujących się w Dolinie Roztoki, czy zęba Kościelca na tle pogodnego nieba. Bawcie się dobrze, ale też nie zapominajcie o chwili refleksji, bo bez niej nie ma prawdziwego przeżycia.

Do zobaczenia we Wrocławiu, w murach Uczelni,

Prof. Andrzej Wiszniewski  
REKTOR

# KONKURS !!!

Z okazji 50-lecia swego istnienia  
Biblioteka Główna  
i OINT Politechniki Wrocławskiej  
ogłaszają konkurs dla pracowników  
i studentów naszej Uczelni

na

## projekt okolicznościowego exlibrisu Biblioteki.

### Projekt w swej treści powinien:

- > nawiązywać do dyscyplin nauki uprawianych na Uczelni,
- > uwzględniać elementy graficzne dotyczące szeroko rozumianej książki (biblioteki),
- > zawierać cyfrowy symbol 50-lecia.

### Wymagana forma projektu:

- > wielkość 7 x 9 cm,
- > technika dowolna (łatwa w powielaniu),
- > kolorystyka czarno - biała.

**Koperty opatrzone godłem zawierające prace  
oraz dane personalne autora prosimy przeka-  
zywać do**

*Sekretariatu Biblioteki Głównej i OINT  
Politechniki Wrocławskiej,  
Wybrzeże St. Wyspiańskiego 27,  
50-370 Wrocław,  
pok. 434*

**w terminie do 31 października 1995 roku.**

Projekty będą oceniane przez jury pod przewodnictwem prof. W. Majewskiego, Prorektora ds. Nauki Politechniki Wrocławskiej.

**NAGRODĄ KONKURSU JEST  
REALIZACJA PROJEKTU ORAZ 300 ZŁ**

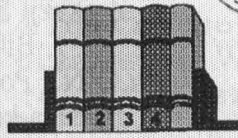
### Ogłoszenie wyników

nastąpi w dniu 10 listopada 1995 roku o godz. 10.00 w sali 131, gmach A-1 Politechniki Wrocławskiej, Wybrzeże St. Wyspiańskiego 27.

W listopadzie Biblioteka Główna zorganizuje wystawę nadesłanych prac.

## KSIĄŻKI, które polecamy ...

Mamert  
Stankiewicz



### Z floty carskiej do polskiej

Seria: Księgi Floty Ojczystej

Wydała Wyższa Szkoła Morska w Gdyni  
Gdynia 1995

cena 13,50 zł

Dla uczczenia obchodzonego właśnie 75-lecia polskiego szkolnictwa morskiego wydano dzięki wsparciu licznych instytucji wspomnienia napisane przez kapitana żeglugi wielkiej, znanego z książki jego wychawanka Karola Olgierda Borchardta („Znaczy Kapitan”).

Kapitan Mamert Stankiewicz (1889 - 1939) wywodzący się z ziemiańskiej kresowej rodziny rozpoczął karierę we Flocie Bałtyckiej przed I Wojną Światową. Walczył w armii generała Kołczaka na Syberii. Od 1921 roku był wykładowcą kursów oficerskich Marynarki Wojennej w Toruniu, kierownikiem Wydziału Nawigacyjnego Szkoły Morskiej w Tczewie i komendantem szkolnego barku „Lwów”. Później pracował w Marynarce Handlowej. Po prawie 60 latach od napisania tekst wspomnień opublikowany został przez uczelnię morską, której istnienie i rozwój zapewnili wychowankowie kapitana.



– Mówił, że idzie na immatrykulację...



CENTRAL CONNECTICUT  
STATE UNIVERSITY, USA  
oraz



POLITECHNIKA WROCŁAWSKA  
zapraszają do udziału w VI edycji rocznej  
**SZKOŁY BIZNESU**  
INSTITUTE OF BUSINESS STUDIES  
we Wrocławiu

Szkoła biznesu (IBS) jest prowadzona od 1991 roku w ramach współpracy Central Connecticut State University i Politechniki Wrocławskiej.

Zajęcia w języku angielskim odbywają się w trybie trzydniowych sesji (piątek, sobota, niedziela) raz w miesiącu. Program obejmuje 9 sesji. Każda sesja stanowi całość tematyczną.

Uczestnicy po ukończeniu Szkoły otrzymują amerykański Certyfikat IBS wydany przez CCSU i PWR.

Zajęcia pierwszej sesji rozpoczynają się w dniu  
**27 października 1995 r.**

Szkoła Biznesu powstała w 1991 roku. Zdobyte umiejętności oraz amerykański Certyfikat IBS ułatwiły wielu absolwentom Szkoły poważny awans w karierze zawodowej. Wśród absolwentów Szkoły, z których wielu jest zrzeszonych w Stowarzyszeniu Absolwentów IBS „Connecticut Club”, są dyrektorzy banków, członkowie zarządów powszechnie znanych w kraju firm, członkowie rad nadzorczych znanych spółek, właściciele i dyrektorzy firm prywatnych, prezydenci miast i wojewodowie. Wielu z nich nie ukrywa, że w dużym stopniu drogę do awansu ułatwiła im wiedza zdobyta w trakcie zajęć Szkoły Biznesu oraz amerykański Certyfikat IBS.

Zajęcia nastawione są na praktyczne podejście do problemów. Mają one charakter interaktywny (analiza przykładowych problemów, symulacje praktycznie występujących sytuacji, ich rozwiązywanie, trening kierowniczy itp.).

#### Tematy sesji:

1. Introduction to Western Theory and Practice 27-29.10.1995
2. Marketing 24-26.11.1995
3. Managerial and Organizational Communication 15-17.12.1995
4. Zagadnienia prawne zarządzania 5-7.01.1996
5. Managerial Accounting 23-25.02.1996
6. Financial Concepts for Managers 15-17.03.1996
7. Management of Complex Organization 19-21.04.1996
8. Human Resource Management 10-12.05.1996
9. Strategic Management 31.05-2.06.1996

Sesje trwają od godz. 8.15 do 17.15 z godziną przerwą na obiad.

Koszt uczestnictwa 1500 zł (15 mln st. zł.) obejmuje udział we wszystkich zajęciach Szkoły, materiały szkoleniowe oraz obiady, poczęstunek i napoje. Zajęcia będą odbywać się w budynku Centrum Kształcenia Ustawicznego PWR, ul. K.Szymanowskiego 7 we Wrocławiu, tel. 48 42 30, fax 22 36 64.

## Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wrocławska  
Wybrzeże Wyspiańskiego 27  
50-370 Wrocław

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kisza  
Redakcja: bud. D-5, pok. 22, tel. 20 22 89  
e-mail: PRYZMAT@ite.ite.pwr.wroc.pl

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWR Nakład 1500 egz.  
Pismo wsparte dotacją KBN